

zjistiv, že žalobci přidělený byt v Z. nebyl vlhký, ani studený, ani nezdravý. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil, poukávav k důvodům svého zrušovacího usnesení.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Po právní stránce (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) byla věc odvolacím soudem posouzena správně. Nárok na odškodnění podle § 78 odst. 3 d) služ. řádu pro zaměstnance československých státních drah, nárok na diety z důvodu nemožného ubytování, by žalobci příslušel, kdyby se byl nemohl ihned nastěhovati do přiděleného mu naturálního bytu v novém působišti. Avšak odvolací soud ze zjištěných, pokud se týče nesporných okolností správně usoudil, že žalobci bylo možné, by se od 1. května 1932 nastěhoval do naturálního bytu, který mu byl od toho dne v Z. přidělen a uvolněn. O nemožnosti nastěhování z důvodů finančních nelze tu mluvit. V § 48 odst. (1) služebního řádu jest sice stanoveno, že přiměřený naturální byt může býti přikázán v náhradu za místní přídavek, ale z toho, že cena přiděleného naturálního bytu přesahuje snad zaměstnancův místní přídavek, by vyplývalo jen, že zaměstnanci nesmí býti za naturální byt sráženo více, než činí jeho místní přídavek, nelze však z toho vyvozovati, že zaměstnanci není možné, by se do takového bytu nastěhoval, a že mu z tohoto důvodu přísluší nárok na diety pro nemožnost ubytování podle § 78 odst. 3 d) služebního řádu. Ustanovení § 79 služ. řádu upravuje zcela jiné případy, než o jaký jde v souzené věci, takže pro posouzení důvodnosti žalobního nároku nemá významu.

Čís. 13952.

Poznámka odpůrčí žaloby nepozbývá významu tím, že byl žalobci odpůrčí nárok pravoplatně přiznán, nýbrž zajišťovací účel poznámky trvá i po pravoplatném žalobci příznivém ukončení odpůrčího sporu až do doby, kdy odpůrčí nárok věřitelův bude splněn buď tím, že odpůrce odporovatelův uspokojí pohledávku, která přísluší odporujícímu věřiteli proti dlužníku, buď tím, že si věřitel sám uspokojení svého nároku vymůže. Nestačí, že odpůrce odporovatelův složil k soudu peníz, jímž měla býti zaplácena část pohledávky (na výživném).

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1934, Rv II 807/32.)

K žalobě Anežky K-ové na Josefa K-a bylo manželství stran rozvedeno od stolu a lože a žalovaný byl uznán povinným platiti žalobkyni výživné 100 Kč měsíčně. Ještě za sporu prodal Josef K. nemovitosti svému synu Františku K-ovi. Anežka K-ová vedla napotom proti Františku K-ovi odpůrčí spor, jenž byl knihovně poznamenán a v němž bylo pravoplatně rozhodnuto, že kupní smlouva ze dne 1. března 1929 mezi Josefem a Františkem K-ovými o nemovitostech a vlastnické právo Fran-

tiška K-a k nim nabyté na základě této kupní smlouvy jest proti Anežce K-ové bezúčinným, a František K. uznán povinným trpěti, aby Anežka K-ová k vydobytí své pohledávky proti Josefu K-ovi na výživném za dobu od 10. května 1928 do 30. června 1930 2.567 Kč s 5% úroky ode dne žaloby a na dalším výživném po 100 Kč měsíčně počínajíc 1. červencem 1930, jakož i k vydobytí své pohledávky na útratách rozvodového sporu a na útratách exekučních vedla exekuci na ony nemovitosti. Žalobou, o kterou tu jde, domáhal se František K. na Anežce K-ové, by svolila k výmazu poznámky odpůřčí žaloby, uváděje, že dostal úplně svým závazkům rozsudkem v odpůřčím sporu jemu uloženým a že disoluční smlouvou ze dne 16. dubna 1931 vrátil nemovitosti svému otci Josefu K-ovi do vlastnictví, že však dotyčná knihovní žádost byla okresním soudem zamítnuta proto, že na nemovitostech vázne dosud poznámka odpůřčí žaloby, k jejíž výmazu žalovaná zdráhá se dáti souhlas. O b a n i ž š í s o u d y tuto žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Pokud jde o význam poznámky odpůřčí žaloby je správný názor, že její právní povaha a účinek odpovídá celkem právní povaze poznámky spornosti ve smyslu §§ 61 a násl. kn. zák. (srov. Steinbach, Koment. k zák. ze dne 16. března 1884 čís. 36 ř. zák. k § 46 cit. zák.). Nicméně je tu jistá různost, pro kterou nelze beze všeho použití ustanovení § 65 druhý odstavec kn. zák., podle něhož, zruší-li se pravoplatným odpůřčím rozsudkem popřený vklad, jest povolit na žalobcovu žádost výmaz popřeného vkladu a zároveň výmaz poznámky spornosti. Rozdíl jest v tom, že při poznámce spornosti podle § 61 kn. zák. jde o žalobu o neplatnost knihovního vkladu vůbec, kdežto při poznámce odpůřčí žaloby jde o uplatňování bezúčinnosti knihovního vkladu proti žalobci a proti jeho peněžité vykonatelné pohledávce, takže na základě vítězného odpůřčího rozsudku nelze provést výmaz popřeného vkladu podle § 65 druhý odstavec kn. zák., nýbrž jen jeho omezení v ten způsob, že vklad jest proti odporujícímu věřiteli bezúčinný. To ovšem nezpůsobuje žádných těžkostí v případech, kde se knihovnímu vkladu pokud se týče právnímu jednání, z něhož onen vklad vznikl, odporuje pro splatnou pohledávku stanovenou přesně číselnou sumou, poněvadž odpůřčí rozsudek provede se pak vkladem zástavního práva pro pohledávku v pořadí poznámky žalobní, která se současně vymaže. V souzeném případě však jde o alimentární renty, tedy o částky teprve v budoucnosti splatné, kde lze podle § 372 ex. ř. povolit nanejvýš knihovní záznam zástavního práva k zajištění splátek na dobu jednoho roku. Co se má v takovém případě státi, není uvedeno v zákoně, aniž o tom pojednává Steinbach v cit. komentáři ani Bartsch ve svém díle o knih. zákoně (4. vyd. § 81). Účelem knihovní poznámky odpůřčí žaloby je, by se třetím osobám zahájený odpůřčí spor stal patrný a aby se odporovateli zajistil výsledek jeho procesuálního úspěchu (Steinbach 1 c., rozh. býv. nejv. s. ve Vídni, Sbírka Glaser Ungrova čís. 5717). Je proto v tomto sporu rozhodujícím jen odpůřčí rozsudek ze dne 3. ledna 1931, který vyslovil, že kupní smlouva uzavřená dne 1. března 1929 mezi Františkem K-em a Josefem K-em o nemovitostech, jakož i nabytí vlast-

nického práva Františkem K-em na základě této kupní smlouvy k nemovitostem uznává se proti Anežce K-ové bezúčinným a že František K. jest povinen trpěti, by žalovaná k vydobytí své pohledávky proti Josefu K-ovi na výživném za dobu od 10. května 1928 do 30 června 1930 v částce 2.567 Kč s 5% úroky od 13. července 1930 a na dalších alimentech 100 Kč měsíčně, počínajíc 1. července 1930, jakož i k vydobytí svých pohledávek na útratách procesních a exekučních vedla exekuci na nemovitosti v rozsudku uvedené. Podle tohoto rozsudku je tedy žalovaná oprávněna vésti exekuci na nemovitosti i pro alimenty budoucně splatné a o toto vysouzené právo byla by připravena, kdyby poznámka odpůrčí žaloby byla vymazána a nemovitosti přešly s žalobce na osobu jinou než alimentálního dlužníka Josefa K-a. Je sice pravda, že kdyby nemovitosti byly knihovně připsány alimentálnímu dlužníku Josefu K-ovi, nemohla by žalovaná vésti na ně pro budoucí alimenty jinou exekuci než exekuci zajišťovací záznamem práva zástavního pro alimenty, které dospějí v jednom roce, a kdyby jí tyto celoroční alimenty byly najednou vyplaceny, nemohla by vůbec exekuci na nemovitosti vésti. Rozdíl je však v tom, že, pokud by byly nemovitosti v knihovním vlastnictví Josefa K-a, mohla by žalovaná při prodlení některé alimentální splátky ihned exekučně na nemovitosti ty dokročiti, což by však nebylo možné, kdyby nemovitosti přešly s žalobce na osobu jinou než Josefa K-a. Když tedy shora uvedený odpůrčí rozsudek vyslovil, že nabytí nemovitostí žalobcem je proti žalované bezúčinným potud, že může vésti na nemovitosti exekuci pro alimenty, které dospějí teprve v budoucnu, nemohla by toto vysouzené právo již vykonávat, kdyby byla poznámka odpůrčí žaloby vymazána a nemovitosti přešly pak na osobu jinou než alimentálního dlužníka, a tím by byl zmařen účel oné knihovní poznámky, která žalované zabezpečuje ono právo proti každému novému nabyvateli. Kdyby se tedy za daného stavu věci žalobě vyhovělo, byla by žalovaná na svém právu ohrožena a zkrácena. Je pravda, že podle § 8 odp. zák. ze dne 11. prosince 1914 čís. 337 ř. z. i podle § 9 nov. odp. zák. může právním jednáním odporovati věřitel, jehož pohledávka jest vykonatelná, avšak v souzeném případě jednak je soud vázán odpůrčím rozsudkem, jednak byla rozsudky ve sporu Ck I 56/28 pohledávka žalované též pro alimenty, které dospějí teprve v budoucnu, stanovena ve smyslu § 406 c. ř. s. pod exekuci a jde tedy o pohledávku pod sankcí exekuční.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Knihovní poznámkou odpůrčí žaloby má býti zajištěno provedení odpůrčího nároku i proti třetím osobám, které po poznámce žaloby nabyly knihovních práv na věci nebo na právu, které jsou předmětem odporu. (§ 20 odp. ř., čís. nař. čís. 337/14 ř. z., pokud se týče § 21 odp. ř. čís. 64/1931 sb. z. a n.). Již z této zvláštní povahy poznámky vysvítá, že nepozbývá svého významu tím, že byl žalobci odpůrčí nárok pravo-

platně přiznán, nýbrž že zajišťovací účel trvá i po pravoplatném žalobci příznivém ukončení odpůřčího sporu až do doby, kdy odpůřčí nárok věřitelův bude splněn buď tím, že odpůrce odporovatelův uspokojí pohledávku, která přísluší odporujícímu věřiteli proti dlužníkovi (viz § 17, pokud se týče 18 odp. ř.) buď tím, že si věřitel sám uspokojení svého nároku vymůže podle § 13 (14) odp. ř. Rozhodující bude povaha pohledávky věřitelovy. V souzeném případě jde o pohledávku žalované proti Josefu K-ovi na výživném za dobu od 10. května 1928 do 30. června 1930 v částce 2.557 Kč s 5%ními úroky od 13. července 1930 a, počínajíc 1. červencem 1930, v částce měsíčních 100 Kč. Za tohoto stavu věci nebyl by odpůřčí nárok žalované splněn tím, že žalobce složil dne 29. dubna 1931 u okresního soudu pro ni částku 11.988 Kč 15 h, kterou prý je zaplacená splatná částka její pohledávky s příslušenstvím a alimenty, příslušející jí od 1. července 1930 do 1. srpna 1931, neboť žalovaná může to, co odporovatelným jednáním z jmění dlužníkovy bylo zcizeno, pro sebe požadovati i pokud toho jest třeba k uspokojení její pohledávky na alimentech budoucně splatných. Knihovni poznámka odpůřčí žaloby slouží tudíž zajištění této části nároku žalované a nemůže proto žalobce na ní vynutiti souhlas k jejímu vymazu. Námitky dovolatelovy, které uplatňoval již v odvolání, že žalovaná vzhledem k § 372 ex. ř. může žádati zajištění výživného do budoucnosti jen do jednoho roku a že žalovaný splnil odpůřčí nárok tím, že nemovitosti, jichž prodeji žalovaná odporovala, již svému otci zase vrátil, vyvrátil případně již odvolací soud, na jehož správné důvody se dovolatel poukazuje.

Čís. 13953.

Zákon ze dne 24. února 1934, čís. 33 sb. z. a n., o dočasných opatřeních v exekčním a konkursním řízení proti zemědělcům.

Slova »smluvených pravidelných kapitálových splátek« v § 3 písm. g) zák., týkají se jen těchto splátek, nikoliv též úroků.

Ustanovení § 3 písm. g) zák. vztahuje se na anuity a úroky, jichž splatnost nastala po 9. květnu 1933, bez ohledu na to, zda jde o smluvené anuity a úroky.

Útraty sporu a exekuce jsou příslušenstvím vymáhané pohledávky, sdílejí osud pohledávky a nezáleží na tom, kdy vznikly, zda před či po 9. květnu 1933, a platí proto o nich ustanovení § 3 písm. f) zákona. Nelze-li pokračovati v exekuci pro pohledávku samou, nelze v ní pokračovati ani pro útraty sporu a exekuce, třebaže povstaly po 9. květnu 1933.

(Rozh. ze dne 21. listopadu 1934, R I 1203/34.)

V exekuci pro 10.000 Kč s přísl. vyhověl soud první stolice návrhu dlužníků na odklad dražebního řízení na dobu až po 31. prosinci 1934 jen potud, že odložil dražbu pokud šlo o vymáhání jistiny 10.000 Kč, zamítl však návrh, pokud šlo o vydobytí 6% úroků ode dne 9. května